

slovně, ani mlčky se žalovaným neujednala, že má býti placena jen difference cen na místě efektivního dodání a odebrání cenných papírů, neb že by byla věděla o jeho úmyslu hráti jen o diferenci, a svým počínáním umožňovala jeho uskutečnění, nýbrž, že naopak při všech obchodech se žalovaným mohla za to míti, že jde o vážné provedení skutečných příkazů jí daných, které také provedla. Postrádá tudíž námitka diferenčních obchodů rovněž opodstatnění, dovolání jest ve všech směrech neodůvodněné a nemohlo se potkati s úspěchem. Návrh na přisouzení útrat dovolací odpovědi strany žalující bylo zamítnouti, poněvadž odpověď byla podána opožděně, t. j. po uplynutí osmidenní lhůty §u 555 čís. 2 č. ř. s., platné též pro dovolací odpověď (Viz Ott: Úvod ve stud. soud. ř. III., str. 197, Hora: System III., str. 171, Neumann II., str. 1589 a stálou praxi).

Čís. 5365.

Podstata směnky z ochoty záleží v tom, že její přejímatel bere na sebe povinnost, postarati se, by směnka byla zaplácena, aniž by bylo při tom dokročeno na podpisatele z ochoty. Nestane-li se tak zaviněním přejímatelovým, jest tento práv podpisateli z ochoty náhradou škody. Ví-li třetí nabyvatel o tomto poměru a vykoná-li přes to své právo ze směnky, nelze v tom spatřovati obmyslnost, leč že by mezi podpisatelem směnky z ochoty a přejímatel směnky bylo výslovně ujednáno, že směnky nemá býti vůbec použito a tato úmluva byla třetímu nabyvateli známa.

(Rozh. ze dne 13. října 1925, Rv I 1424/25.)

Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti s o u d y v š e c h t r i s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Jest nesporno, že žalovaný podepsal obě žalobní směnky, vydané Maxem B-em, jako přijatel a že směnky přešly indosací B-ovou na žalobkyni. Jest tedy žalovaný ve smyslu čl. 23 a 81 sm. ř. povinen, ježto směnky dospěly, by zaplatil žalobkyni jako směnečné věřitelce (čl. 36 sm. ř.), celý směnečný peníz se 6% úroky a to při směnce znějící na 1.925 rent. marek odě dne splatnosti (čl. 50 sm. ř.), při směnce na 2.000 rent. marek však teprve od 18. února 1925, t. j. ode dne presentace směnky (čl. 40 sm. ř.), mimo to pak co do směnky první $\frac{1}{3}\%$ provise, poněvadž žalobkyně jako majitelka směnky dala ji pro neplacení protestovati (čl. 50 sm. ř.), což k zachování jejího práva také proti vydateli bylo nezbytno (čl. 41 sm. ř.). Námitka žalovaného, že podepsal žalobní směnky vydateli B-ovi jen z ochoty, by mu umožnil opatření automobilu, nemá významu, neboť, i kdyby tomu tak skutečně bylo, nebyl by tím směnečný závazek žalovaného nikterak dotčen. Podstatou směnky z ochoty jest, že její přejímatel, zde B., bere na se povinnost postarati se, by směnka byla zaplácena, aniž by při tom bylo dokročeno

na podpisatele z ochoty. Nestane-li se tak zaviněním přejímatelovým, jest tento podpisatel z ochoty práv z náhrady škody. I tehdy, byla-li směnka taková převedena na osobu třetí, které jest známo, že přijatel podepsal jen z ochoty některému z předchůdců, nemůže býti okolnost tato onomu třetímu nabyvateli směnky s účinkem namítána, neboť ochota podepsavšího přijatele záleží právě v tom, že přejímatel směnky (B.), jež stala se po případě podpisem z ochoty cennější, může ji dáti v oběh. Ví-li tedy třetí nabyvatel o tomto poměru a vykoná-li své právo ze směnky, nelze v tom spatřovati obmyslnost, neboť on ví jen, že se podpisatel z ochoty k svému přejímateli směnky chtěl zavázati kterémukoli třetímu nabyvateli, tedy i jemu, což není nijak na závalu výkonu práva jeho jako směnečného věřitele. Jinak by se ovšem věc měla, kdyby bylo, jak se při směnkách z ochoty stává, mezi podpisatelem z ochoty a přejímatel směnky výslovně ujednáno, že směnky nemá býti vůbec použito, totiž, že nemá býti realizována a kdyby tato úmluva třetímu nabyvateli byla známa. Pak by ovšem třetí nabyvatel nebyl bezelstným, kdyby směnku přes to zažaloval. O to však v tomto případě nejde a jest proto lhostejno, zda žalobkyně věděla, že žalovaný podepsal žalobní směnky jen z ochoty a za jakým účelem, jestliže k tomuto účelu bylo směnek skutečně použito. Tvrdí-li žalovaný teprve v odvolání a dovolání, že mu jednatel žalující společnosti slíbil, že směnky prozatím u sebe ponechá až do doby, kdy bude vydateli možno, aby je vyplatil, čímž by se byl ovšem zřekl jich uplatňování žalobou proti přijateli, jest to novota, jíž se právem odvolací soud nezabýval a kterou musí ponechati nepovšimnutou i soud dovolací. Že směnek bylo B-em skutečně použito k opatření automobilu, zjistily oba nižší soudy z dopisů ze dne 3. a 10. února 1925, jichž pravost oběma stranama byla uznána.

Čís. 5366.

Na odbytné dle zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. lze vésti exekuci jen, pokud převyšuje 4000 Kč.

(Rozh. ze dne 13. října 1925, R II 301/25.)

Exekuci, vedenou na odbytné dlužníka 4.217 Kč 50 h dle zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n., zabavením a příkázáním k vybrání, soud první stolice k návrhu dlužníka zrušil. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by se usnesl o rozvrhu odbytného 4.217 Kč 50 h. Důvody: Napadeným usnesením byly veškeré na odbytné 4.217 Kč 50 h vedené exekuce jakožto nepřipustné zrušeny, poněvadž odbytné 4.217 Kč 50 h skládá se dílem z drahotných přídavek, které vůbec exekuci nepodléhají, a ostatní zbývající peněz nedosahuje přípustné výše pro exekuci volné 4000 Kč. Rekursní soud nesouhlasí s tímto právním názorem. Povinný byl na základě §u 16 (1) podle obdoby §u 9 zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. dán do trvalé výslužby a bylo mu vyměřeno v důsledku toho k poslednímu dni měsíce července 1925 pro výměru odpočivných požitků započítatelné služební doby 4 roků jednoho měsíce 14 dní, odbytné jednou